

Kirk: Det er ganske naturligt, at Regjeringen fremdeles vil have denne tarvelige Understøttelse til disse betrængte Medborgere betragtet som en Naadesag. Regjeringen har jo allerede tidligere erklæret, og navnlig for den høitærede Finantsminister, dengang da disse Folk vare i Virksomhed, da de vare i Statens Tjeneste og vare Statens uundværlige Tjenere, da det egentlig var dem, det beroede paa, om Tolds og Consumtionsafgifterne skulde komme i Kasse, selv erklæret, og det maa jo ogsaa antages, at Regjeringen har holdt det her saa, at da blive disse Statstjenere holdte i en abnorm Tilstand, de svævede da mellem Fattigforsørgelse og at sulte ihjel; det er afgjort vist. Nu da der forrige Gang ved Lovens Behandling var Spørgsmaal om at give disse vore ulykkelige Medborgere den Understøttelse, som med Rette tilkom dem, da blev der pruttet og pruttet med dem saaledes, at Mange, efter at Loven var udkommen, i Fortvivlelse have taget Livet af sig; jeg kender selv i det Mindste 3—4 saadanne Tilfælde, og ganske nylig er et hændet her i Kjøbenhavn, saa at det virkelig maa smerte En, naar man tænker sig, hvorledes disse Folk ere blevne behandlede. Naar det saaledes fremdeles skal være en Naadesag, troer jeg, at det er allerbedst slet Intet at give dem og hellere lade dem være i den Fortvivlelse, hvori de nu befinde sig; thi det antager jeg for givet, at de fleste Familier destoværrer nu befinde sig i en saadan. Den ringe Understøttelse, som ved dette Forslag er givet dem, synes ikke at kunne genere Finantskassen ved en saa ringe Udtællingssum, der vel dreier sig om en 5000 à 7000 Rbd.; det er det Hele, saa mange betrængte Medborgere skulde have Krav paa ved denne Lov. Naar en æret Taler, som sidder ligeoverfor mig (Wesfely) har meent, at det var uheldigt, at dette Forslag er udgaaet fra et Medlem af Rigsdagen, saa maa jeg dertil bemærke, at denne Sag vilde vel neppe, efter hvad den høitærede Finantsminister har udtalt, være bleven bragt paa Baue, med mindre et eller andet Medlem af et af Thingene havde taget sig af disse betrængte Mænd. Det vil imidlertid ikke alene ved at give disse en forsøgt Understøttelse til deres Pension, men det vil vel snart ogsaa

i andre Stater, s. Ex. i Forstetaten, vise sig, at den Løn, man har tilstaaet dem, er altfor knap og ringe, at de ikke kunne komme ud af det, at de ere svævende mellem Fattigforsørgelse og at sulte ihjel, ligesom det tidligere har været Tilfældet med disse, og som man nu ved den tilstaaede ringe Pension atter vil give dem Udigt til. Jeg kan derfor ikke skjønne, at der kan være Grund til at foretage nogen som helst Forandring i dette Lovforslag, og det skulde smerte mig meget, hvis det lykkedes den ærede Rigsdagsmand, som sidder ligeoverfor mig (Wesfely), i Forbindelse med den høitærede Finantsminister at faae et Forslag sat igjennem, hvorved disse ulykkelige Mænd atter skulde staae paa Naadens Trappe og bede om et saa ringe Tillæg i deres Understøttelse, som de herved faae.

Finantsministeren: Jeg kan meget godt begribe, at man tager sig med saadan overordentlig Varme af denne Sag, som den ærede sidste Taler, ligesom jeg under alle Omstændigheder meget maa billige, at man tager sig varmt af sine Medborgere, selv i de Tilfælde, hvor jeg ikke ganske kan give Bedkommende Ret i Henseende til de Grunde, som man derfor anfører, men der er derved at erindre, at man ved et Lovforslag som dette paa ingen Maade gjør alle sine trængende Medborgere Fyldest. Kunde den ærede Rigsdagsmand ved at faae et Lovforslag som dette sat igjennem, paa eengang faae afhjulpen hele eller den største Deel af den Trang, som kan være blandt de forskellige Classer af Medborgerne, ja, da vilde jeg fuldkomment samstemme med ham, da vilde jeg ogsaa uden nærmere at overveie, hvorvidt der er tilstrækkelig Grund dertil fra Lovgivningens Standpunkt, hvorvidt noget Saadant kunde drage videre til Følge, ligefrem gaae ind derpaa; jeg vilde, som han, sige „vi kunne bære disse Udgifter, altsaa lad os gjøre det.“ Men Sagen stiller sig ikke saaledes. Jeg vilde samstemme med ham, hvis Sagen endog blot stod saaledes, at der ved dette Lovforslag gjordes alle de af den trængende Klasse, hvorom her handles, Fyldest, men det er paa ingen Maade Tilfældet. Man indskrænker sig ved dette Lovforslag — og jeg troer, at der er god Anledning til at indskrænke sig hertil, for dog at